

NAPS I COPS

Tornar-se a agradar

Anna Ballbona

Periodista

Hi havia gent pertot arreu: bloquejada a l'entrada, dreta en tots els racons de la capella de Santa Àgata de Barcelona i asseguda al voltant de les persones que havien d'intervenir. La presentació de la reedició del *Barcelona pam a pam*, d'Alexandre Cirici, restaurat i actualitzat per Itziar González, exregidora de Ciutat Vella, va respirar barcelonisme per tots cantons. Feia temps que no es veia. Barcelona es va tornar a agradar. Espontàniament, es va convertir en un homenatge a Cirici, l'intel·lectual que va emmarcar les coses importants de Barcelona i les va relligar amb el país. I també a Itziar i al seu paper crític i constructiu que la va fer dimitir del govern socialista a l'Ajuntament. A primera fila, escoltant el discurs gruixut i clar de l'exregidora, el primer tinent d'alcalde, Joaquim Forn (CiU), i el líder d'ICV-EUiA, Ricard Gomà. De socialistes, a primer cop d'ull, ben pocs. Sols l'expressió i exalcalde Pasqual Maragall i la diputada i exalcaldesa de Mollet Montserrat Tura.

L'altre dia, en presentar la conferència que va fer l'actual líder del PSC a Barcelona, Jordi Martí, Josep Ramoneda es va preguntar com és que el PSC s'havia quedat al marge de la més gran manifestació que hi havia hagut mai al país. Durant els anys vuitanta i noranta, el barcelonisme era patrimoni exclusiu d'un PSC ara immers en profundes desconexions.

Potser per l'aixopluc de la capella gòtica i pel caliu ambiental, el tinent d'alcalde de Cultura, Jaume Ciurana, es va atrevir a suggerir que la web que donarà continuïtat al *Barcelona pam a pam* sigui un observatori de seguiment de l'estat del patrimoni a la ciutat. Va ser un acte en què la ciutadania —d'allò més diversa, els ho asseguro— va guanyar per golejada, com reivindicant el seu marc. Com si fos un avís que l'onada ciutadana s'esquitilla per totes bandes. Un avís als aparells entestats a reduir la realitat. I als aparells no només dels partits.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Tancament de canals a la CCMA

■ L'endemà de la manifestació més multitudinària, de l'Onze de Setembre, en defensa de la independència del nostre país i que el president Mas és comprometé a treballar en la creació d'estructures d'estat, la direcció de la CCMA anuncia la desaparició d'Icat FM i el tancament d'un dels canals de TVC.

La desaparició d'Icat FM, de les ones, per passar a emetre només per internet, representa la desaparició d'una freqüència i la pèrdua de força mediàtica dins l'espectre radiofònic.

A Televisió de Catalunya, la fusió del Canal 33 amb el Súper 3 representa una retallada dràstica de l'oferta cultural i la possibilitat de no poder gaudir-la en un horari adequat, i la programació juvenil del 3XL desapareix totalment, tot i que la direcció de la *Corpo* ha afirmat que "quedarà integrada en els diferents canals de TVC", això sí, sense precisar quins continguts es mantindran.

Aquests reajustaments permetran, segons el consell de govern, estalviar 12,4 milions d'euros, i es comprometen a mantenir la producció pròpia i els dos múltiples.

La qüestió és: a què es deu aquesta precipitació si encara no es té definit on s'encabiran els diferents programes dels canals que desapareixen? Si Icat FM patirà una renovació total del web a principis del 2013, per què no es manté la programació fins aleshores? Què hi ha dels 217 contractes fora de conveni col·lectiu, coneguts a través de la filtració dels salaris de la plantilla de la CCMA?

No podem construir un estat debilitant el servei públic d'uns mitjans de comunicació en benefici de l'empresa privada i de posar en perill uns llocs de treball que, no ens estranyaria gens, succeís després de la reordenació anunciada.

Emocionat

■ Estic amb les demostracions d'afecte dels espanyols cap a nosaltres d'ençà de la macromanifestació de la Diada. No paren de manifestar com n'estan, de preocupats: que si ens faran marxar d'Europa; que si no ens hi deixaran tornar a entrar; que si no podem utilitzar l'euro; que si passarem a tenir una economia paupèrrima; que si no ens admetran a l'ONU ni a l'Aliança Atlàntica; en fi, un devessall de previsibles, segons ells, calamitats que ens vénen al damunt pel nostre mal cap i aquesta dèria per voler ser independents que ens ha agafat i que es veu que no els deixen ni dormir. També estic emocionat pel canvi que hi ha hagut en la seva actitud, després de passar-se anys i panys dient-nos el nom del porc i de devastar a consciència la nostra economia, ara que veuen que això que marxem pren aspecte de realitat no gaire llunyana, els ha entrat una, suposo que sincera, preocupació pel nostre benestar que entenedeix. Els ho agraeixo, però goso dir-los que no pateixin per nosaltres, que ja ens sabrem cuidar i ocupar-nos nosaltres mateixos del nostre país, i que si malgrat tot hem de patir poc o molt pel fet d'haver assolit la nostra llibertat, ho farem molt gustosament i de tot cor; ah! i a més, que tampoc ens n'anem pas tan lluny, que nosaltres continuarem estant geogràficament on sempre hem estat i que, si volen, podem ser bons veïns.

AGUSTÍ VILELLA GUASCH. Cambrils (Baix Camp)

Si volem un estat català sòlid, necessitem uns mitjans de comunicació públics que prestin un servei modern, de qualitat, de proximitat i professional que englobin tot l'àmbit nacional i tots els aspectes d'una societat moderna i avançada.

ALBERT BIESCAS I CHIC,
president sectorial de comunicació audiovisual d'ERC
Mollet del Vallès (Vallès Oriental)

Unió

■ Voldria tranquil·litzar el Sr. Xevi Xirgo i oferir-li una mica d'esperança. A Unió, com a tot arreu, hi ha gent de tota mena. Uns més expressius i altres no tant.

Si bé és veritat que la posició del seu president del comitè de govern no és la d'un independentista convençut, ja que defensa públicament i oberta altres tesis que pensa que són millors per a Catalunya, no podem generalitzar aquesta presa de posició a tota

la militància ni a tots els simpatitzants.

El moviment liderat per Josep Maria Vila d'Abadal n'és un clar exemple. N'hi ha d'altres que potser han donat poca difusió pública, però la llavor hi és i el moviment va prenent cos.

Ara només cal treballar des de dintre i fer cas del clamor popular que reclama una altra via per a Catalunya, que d'altra banda ja estava en l'esperit fundacional d'Unió Democràtica de Catalunya.

Esperem que, als que no ho veuen clar, els caurà la bena dels ulls i s'adonaran que de Madrid no es pot esperar res de bo. Si som indulgents podem dir que no hi entenen res, però al cap de tants anys ja només podem pensar que ments preclares no volen deixar la mamella, i que seguiran fent tot i més per intentar diluir la nostra realitat i mantenir-nos subjugats.

Les coses comencen a canviar de manera irreversible, confiem que a UDC també. Per llarg que sigui el procés, l'horitzó ja és a tocar.

ANTONI MARTÍ I CARRASCO
Vilassar de Dalt (Maresme)

Vodafone, un malson

■ El desdeny i les dificultats en la gestió que practiquen la majoria de les grans empreses de serveis han estat denunciats abastament, i és un fenomen que dubto que la desitjada independència del nostre país pugui resoldre. La situació que estic patint actualment a causa de l'empresa Vodafone Espanya deixaria el mateix Kafka com una ànima càndida, dit sigui amb tot el respecte i admiració.

M'afegeixo, doncs, a les queixes pel tracte impersonal i ineficient a què sovint ens veiem sotmesos els usuaris, i alerto qualsevol possible futur client de l'esmentada companyia que, abans de fer-se'n, s'ho rumii uns quantes vegades.

JAUME ROMEU VIVES
Molins de Rei (Baix Llobregat)

Universitat pública i de qualitat

■ Primers dies de classes a la UB de Barcelona. Se'n informa que per motius de contractació en diferents assignatures no disposem de professors (tant en educació primària a Mundet com en filologia a la Central). Tot l'alumnat ja ha pagat la matrícula (perquè si no, t'expulsen) malgrat l'increment de taxes que a poc a poc va fent que anar a la universitat sigui tot un privilegi (ja no parlem de la difícil, per no dir pràcticament impossible, conciliació de treball i estudis). Amb tot això ens preguntem: fins quan ha de durar aquest tipus d'"universitat pública de qualitat"?

ALBA FERRAN BAGUR
Barcelona

EN SÍSIF

Jordi Soler

